

pozemkovou ve smyslu § 473 obč. zák., jež v § 477 obč. zák. nejsou výčetmo uvedeny. Poněvadž jde o služebnost spojenou s nemovitostí, mohl si žalovaný podle § 1493 obč. zák. započítati vydržecí dobu svých předchůdců. Vydržel-li žalovaný právo služebnosti, bráti si trávu s pozemku č. kat. 4154, jest proti němu zápůrčí žaloba, domáhající se výroku, že jest povinen výkonu tohoto práva k pozemku žalobcovu pod exekucí se zdržeti, bezdůvodná a nepochybil odvolací soud, když ji zamítl.

Čís. 13095.

Právní zájem na zjištění, že muž uznavší nemanželské otcovství, není jeho nemanželským otcem a že jeho zápis jako nemanželského otce ve farní matrice není po právu, má nemanželské dítě jen proti tomuto muži, nikoliv však i proti tomu, koho dítě považuje za pravého otce, třebaže tento, byv žalován o uznání nemanželského otcovství, namítal, že otcem jest muž zapsaný v matrice.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1933, Rv II 270/33.)

Žalobce se narodil jako nemanželské dítě Heleny K-ové. Nemanželská matka udala u poručenského soudu, že otcem dítěte jest Antonín B., jenž pak otcovství u poručenského soudu uznal. Tvrdě, že skutečným jeho zploditelem jest Josef V., domáhal se žalobce, by bylo proti Antonínu B-ovi a Josefu V-ovi zjištěno, že žalovaný Antonín B. není otcem žalobcovým a že zápis jeho jako nemanželského otce v matrice není po právu. Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného Josefa V-a a změnil napadený rozsudek v ten rozumn, že zamítl žalobu, by bylo proti Josefu V-ovi zjištěno, že Antonín B. není otcem žalobcovým a že zápis jeho jako nemanželského otce ve farní matrice není po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu.

Důvody :

Žaloba projednávaného sporu jest žaloba určovací a jest proto z úřadu zkoumati, zda jsou splněny předpoklady § 228 c. ř. s. Nelze o tom pochybovati, že žalobce má právní zájem na tom, by bylo soudním rozhodnutím co nejdříve zjištěno, že Antonín B. není jeho nemanželským otcem a že jeho zápis jako nemanželského otce ve farní matrice není po právu, neboť, uznal-li muž před poručenským soudem otcovství k nemanželskému dítěti, byl tím jeho právní poměr jakožto nemanželského otce stanoven s absolutním právním účinkem a toto právoplatné zjištění stavu váže tak dlouho, dokud není odstraněno výrokem soudu, že toto zjištění otcovství jest nesprávné (rozhodnutí čís. 6210 sb. n. s.). Žalobce neměl proto možnost, žalovati Josefa V-a o uznání otcovství, pokud si nevymohl soudní rozhodnutí proti Antonínu B-ovi, že není jeho nemanželským otcem. Zájem na tomto zjištění lze přiznati žalobci arcíť jen proti Antonínu B-ovi, nikoliv též proti spolužalovanému Jo-

sefu V-ovi, i když tento ve sporu o uznání otcovství namítal, že nemanželským otcem jest Antonín B., neboť ve sporech týkajících se osobního stavu, o něž v souzeném případě jde, ježto spor se týká poměru nemanželského dítěte k otci, váže pravomoc rozsudku i osoby třetí; to vyžaduje zájem právního řádu. Žalobce může proto vyvrátiti onu námitku žalovaného Josefa V-a ve sporu o uznání otcovství právoplatným rozhodnutím, jež si v této otázce vymohl proti Antonínu B-ovi a neměl ani příčiny, ani zájmu, by se téhož rozhodnutí domáhal i žalobou proti Josefu V-ovi. Bylo proto žalobu proti Josefu V-ovi pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s. zamítnouti, takže již z tohoto důvodu nebylo lze přiznati úspěch dovolání žalobcovu.

Čís. 13096.

Důvodem ke zvýšení jistoty již uložené podle § 44, druhý odstavec, ex. ř. není, že dlužník podal v opozičním sporu dovolání proti souhlasným rozsudkům nižších soudů, zřejmě prý ze svévole, a tím prý ohrozil vydobytí úroků, jež se postupně promlčují a kaucní jistotou nejsou kryty, jakož i vydobytí narůstajících útrat sporu, a že hodnota nemovitostí postupem času valně klesá.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1933, R I 885/33.)

Vnucená dražba nemovitostí byla odložena vzhledem ke sporu o nepřipustnost exekuce a dlužníku bylo uloženo, by dal jistotu 20.000 Kč, již dlužník též složil. Návrhu vymáhajících věřitelů, by byla dlužníku uložena další jistota po 50.000 Kč vyhověl soud první stolice potud, že uložil dlužníku další jistotu 5.000 Kč a 10.000 Kč. Rekursní soud zamítl návrh vymáhajících věřitelů na uložení další jistoty dlužníku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Podle § 44. druhý odstavec, ex. ř. se nevyhledává ke zvýšení uložené již jistoty, by k dřívějším okolnostem přistoupily nové další okolnosti ohrožující uspokojení nároku vymáhajícího věřitele, stačí, když se po povolení odkladu exekuce toto ohrožení projeví třeba z příčin, které tu již dříve byly, ale teprve později ve svých účincích se staly vymáhajícímu věřiteli a soudu poznatelnými (rozhodnutí čís. 7029 sb. n. s.). Takové okolnosti však vymáhající věřitelka neuvedla, ana opírala návrh na zvýšení jistoty jednak o to, že dlužník podal v opozičním sporu dovolání proti souhlasným rozsudkům nižších soudů zřejmě prý ze svévole a tím prý ohrozil vydobytí úroků, jež se postupně promlčují a kaucní jistotou nejsou kryty jakož i vydobytí narůstajících útrat sporu, jednak o to, že hodnota nemovitostí postupem času valně klesá. Neboť, byla-li exekuce odložena usnesením exekučního soudu z 12. ledna 1932 až do pravoplatného skončení sporu o nepřipustnost exekuce, bylo lze předvídati, že spory projdou všemi třemi stolicemi, a otázku, zda dovolání jest svévolné, nemůže řešiti soud exekuční. Mohla se proto rekurentka